

ikke ere dybt indgribende, men indeholde Principer, derfor skulle vi beslutte dem; vi træde Ingen for nær i denne Beslutning, der bliver Ingen derved forulempet, men vi betegne den Bei, vi ønske, at man skal gaae, vi betegne den for Regjeringen, som desto værre, jeg beklager det, har vist en stor Utilboielighed til at følge den saalænge betegnede Bei i denne Retning; thi det er paa tredje Aar, at denne Sag ligger for. Det viser en stor Mangel, forekommer det mig, paa Belvillie fra Regjeringens Side, at vi i Sager af denne Art have mødt Modstand. Jeg haaber derfor, at Thinget bliver sin Beslutning tro, som det tog første Gang, enten at restituere Loven saaledes, som den engang har været besluttet, eller aldeles forkaste den.

Lillisch: Jeg troer dog heller ikke, at vi just skulle lade os vildlede af den ærede Taler, som nu satte sig. Denne Sag kan dog egentlig ikke udelukkende betragtes som en finantsiel Sag, hvor dette Things Stemmer skulle have en fortrinlig Vægt; thi her er ikke Spørgsmaal om noget Tilskud af Finantskassen, idet Loven netop gaaer ud paa, at Fabrikken kun skal drives i 3 Aar, forsaavidt den ikke behøver noget Tilskud af Finantskassen, og om man endogsaa vil antage, at den Rente skulle kunne indvindes af Fabrikkens Drift, som vilde kunne erhverves ved Fabrikkens Salg, saa har Fabrikken netop i det sidste Aar givet et fuldkommen saa stort Overskud, som Renten af den Sum kunde være, hvortil den kunde udbringes. Jeg troer derfor ikke, at man med Føie kan sige, at denne Sag nærmest skal betragtes som en Finantsag, ligesom der ogsaa er saa mange andre Grunde, som tale for Fabrikkens Bibeholdelse, at det finantsielle Spørgsmaal ikke kan være det afgjørende i denne Sag. Men der er endnu en Betragtning, hvorpaa jeg maa tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed, og det er den, at Regjeringen

netop af „Belvillie“ mod Thinget, og netop for at „forekomme Thingets Ønske“, har indbragt denne Lov; thi jeg har ved en tidligere Leilighed havt Anledning til at gjøre den Bemærkning, at det ingenlunde er nok, at der alene her i Thinget yttres et Ønske, idet vi ikke alene kunne afgjøre Sagen. Det andet Thing maa ogsaa have en Stemme med. Da nu et saadant Ønske var fremkommet her i Thinget, har Regjeringen netop forelagt Lovudkastet, for at vise, at man ikke vilde beholde denne Fabrik, medmindre den ikke medførte nogen Udgift. Dette er Anledningen til, at Lovudkastet er blevet forelagt, og at det er blevet indskrænket til et saa kort Tidsrum. Nu har det imidlertid tydeligt vist sig, at det andet Thing har en ganske anden Mening om Sagen, og at Regjeringen altsaa saameget mindre udelukkende kan rette sig efter det Ønske, som her er udtalt.

Næe: Den høitærede sidste Taler tager dog vistnok feil i den Maade, han betegner Overskuddet, at det skulde have dækket Forrentningen af de i Fabrikken indstaaende Capitaler; thi efter de Regnskaber, som have været det forrige Udvalg forelagte, er der ingen Rente regnet, og selvfølgelig kan den jo heller ikke komme til Afdrag. Desuden er det ikke blot Renten af de Capitaler, der staae i Bygningen, som gaaer tabt; men det er ogsaa Renten af Driftscapitalen.

Med Hensyn til det Liebhaber, som er fremtraadt til Fabrikken, har man sagt, at den Liebhaber, der havde meldt sig, havde gjort et usyldestgjørende Bud; men, efter hvad jeg har hørt, uden at kunne sige det med Visshed, saa har han heller ikke kunnet faae at vide, hvad Regjeringen egentlig forlangte derfor (Hør!), eller hvorledes den stillede sine Betingelser (Nei!), og det er en meget væsentlig Omstændighed.